

ҲАР БИР КҮН—ЯНГИ МЎЪЖИЗА, У ҚАЙТАРИЛМАСДИР

ФИЖДУВОНДАГИ СУФИЧҲАН ЖОМЕЪ МАСЖИДИ ИМОМ-ХАТИБИ
ЗИКРИЛЛА ИБН БОЛТАБОЙ БИЛАН ЕЗУВЧИ АҲМАД ҲАСАН ВА
ЖУРНАЛИСТ САЛИМ МУХТОР МУСОҲАБАСИ

Сўхбатдош ҳақида маълумот: Зикрилла ибн Болтабой 1952 йилда Фиждудон ноҳиясидаги Мир-худоёбод қишлоғида таваллуд топган. 1970 йил-да ўрта мактабни тугатган. Совет Армияси са-фасида хизмат қилган. 1973—1980 йилларда Бухородаги Мирабоб мадрасасида диний таълим олган. Аяни даъда Суфичҳан жомеъ масжидида имом-хатиб вазифасида фаолият кўрсатмоқда.

ЕЗУВЧИ: Ойга биринчи бўлиб қадам қўйган америкалик фазоғир журналистлар билан қилган сўхбатда: «Ойда юрми жуда ҳаёжонли, — дейди. — Ойда «Оллоху Акбар! Оллоху Акбар!» деган ёқимли бир нидо кўлоғим остида узлуқ-сиз акс-садо бериб туради. Имом ҳазратлари, Сиз фазоғир фикрини қандай шарҳлайсиз?

ХАТИБ: Бисмиллоҳир Раҳмонир Раҳим. Гаф-ридин бир кимсандин бу ҳаёжонли гапи камина-да ифтихор туйғусини чандон оширади. Балли, нур устига ало нур бўлибди-да, дейишдан ўзга иложим йўқдир.

ЖУРНАЛИСТ: Қўрьонда «Йнсон — мукаррам зот» деб таърифланади. Сизнингча, хатиб жаноб-лари, бу йнсон — мукаррам зот деганими?

ХАТИБ: Йўқ, бундай эмас. Қўрьонни каримда йнсон мукаррам деб таърифланганининг ўзи одамзод учун олий муқофотдир. Шунингдек, Оллох одамзодни ер юзидан халифам деб таъ-рифлаган. Йнсонга қўйилган энг катта талаб — адолатли бўлиш. Адолатли бандларнинг Тангри хуш қўради, ундан муруватини дарин тутмайди. Адл (одиллик, адолат) исломида Оллох сифатла-ридан бири ҳисобланади. Мукаррам йнсон ҳар жиҳатдан мукаррам бўла олмайдими. Аммо то ҳаёт экан, мукаррамлик сари интилади. Дорул-фанондан дорулбағога қадр қўзилган машаққат-ли йўл ана шу савъ-харакатнинг натижасидир.

ЕЗУВЧИ: Назаримда одамлар сизнинг билан ҳурматлашнинг баъзида аралаштириб юборишади. Хатиб ҳазратлари, Сиз бун қандай изоҳлайсиз?

ХАТИБ: Фикрингизга тушуниш. Одам одамга меҳр ва ҳурмат ришталар ила абдий боғлиқ-дир. Сизнинг исломга ётдир. Авалиё-анбёларга, буюк зотларга сизнинг аслида нодурустдир. Исломи таълими шуки, яратгандан ўзига сизнинг бўлмайди.

ЖУРНАЛИСТ: Сўхбат мавзун ўз-ўзидан ҳозир-ғи давр руҳига қўлиб тақалмоқда. Жамиятиимиз ҳаёуз шахсга сизнинг, турғуллик даврининг жа-бронини тортаётми.

ЕЗУВЧИ: Масалан Сталинга сизнинг... Брежнев-га сизнинг... Хотирингизда бўлса, имом ҳазрат-лари, бир доқлада «Рашидов шахси бизларни севди-лаб қўйган эди» дейилган. Сиз раҳбар сеҳрини қандай тушунайсиз?

ХАТИБ: Сизнинг дегани бу йнсоннинг йнсонга муҳаббатидир. Бу — қаҳқот. Юқоридан фиқрга келсак, бу масъулиятдан ўзини олиб қочиш, ҳа-қиқатдан чекинишдир!

ЖУРНАЛИСТ: Ўзингизга аён, йнқилбодан ав-валги халқимизнинг турмуш тарзи, йнқилбодан ав-валги ҳақида гап кетгудек бўлса, кунни кечагача уларга саводсиз деган ёрлиқ ёпиштириб келин-ди. Агар бу кўнгилсиз ҳолатни диний хурофот деган сўйқа ибора билан ҳаспашуламчи бўлиш-са аниқлишилади: ахир Қуртон «кираа», аяни ўқи-моқ деган даъват билан бошланади. Шундай эмасми?

ХАТИБ: ...Ва ана шу пурмазо даъват у маро-таба тақорланади: «Ўқимоқ, ўқимоқ, ўқимоқ...». Мухаммад Алайсаломи ҳадисларида «Ўқулул илм минал махди ила лаҳад» дейилган. Яъни, «Эй умматларим, турғулмоқдан то сўнгги нафас-гача илм ўрганинглар!»; «Худ: «Йлм олмакка ин-тилиш, муслим ва муслимлар учун бирдек қар-зу фарзидир» дегани. Қўрьонсизки, ислом илмга ҳаммаин баравар даъват этапти. Йнқилбодан аввалги аждодларимизнинг саводсиз деб аташ буюк бобоқолларимиз руҳига хинбат қилиш билан баробар. Ётмиш йилдан зиёд даврда биз бой ўқитиш меросимиздан юз ўғириб, нодуруст иш қилдик.

ЖУРНАЛИСТ: Негадир Машрабим аяни-ю Яс-савийин ёмон дедик. Абу Али ибн Синони буюк табии сифатига таи олди-у, унинг дини ва дунё-вий асарларини ўқиди ҳазар қилдик.

ЕЗУВЧИ: Шу таврига ўтмиш билан келажак ўр-тасида «Ўқитиш даврини» бўлиб этдик. Бунинг пайдовери айлон, сохтакорлик ва субутизмликдан иборат эди. Бу айлонлар ўз халқи, юрти, падеви бузғунчи, мушфиқ оназоримни таи олгис кел-майдиган баъзи «манкурларни» дунёга келтирди. Улар Абдулла Қодирни, Фитрат ва Чўпонларни гўрга тикидлар. Ҳазрат Навоий баҳра олган бит-мас чашма — уллу шоир Аҳмад Ясавий манг-лайига айланган тарғотбонис деган таша бо-шишди. Фаёзулла Хўжаевнинг «ёғига киша уришди». Ўзбек тилига давлат мақоми берилади деганда биринчи бўлиб қарши овоз берган ҳам ўша манкурлар эдилар.

ЖУРНАЛИСТ: Диний манбаларда «Кулли ая-мин батар аста, аяни «кун кундан оғирлашади» дейилган. Бу нахотки умидсизлик аломати бўлса, хатиб ҳазратлари?

ХАТИБ: Йўқ, бу вақтинги қадр-қимматини те-рандорк англашга ундовчи даъват: «Ҳар бир кун-нинг, ҳар бир дақиқанинг фазилати ўзи билан—қайтарилмасдир» дегани. Бугуннинг фазилати-ни эртанги кундан топиб бўлмайди. Ҳар бир кун янги мўъжизадир. Бугунги қадрламасанг, эртдан умиддор бўлма. «Кулли аямин батар астининг фалсафий маъини ана шундай идрок қилмоқ даркор.

ЕЗУВЧИ: Ақсарият буюқорлиқлар Исмоил а-л-Бухорий ҳақида тўлиқ маълумотга эга эмаслар. Улуг бобоқолларимиз меросини ҳар жиҳатдан ўрганимоқ пайти келди, деб ўйлейман.

ХАТИБ: Ҳақ гап. Бухорийни ўз атеандида яхши билишмайди. Аллома пайғамбар ҳадисларини тўлиш ва тарғотбон солиш билан шуғулланганлар. Бу табаррук зот «Ал-жомеъ ас-сахих» китоби билан машҳур.

ЕЗУВЧИ: Исмоил а-л-Бухорийнинг ҳаёти Самар-қанд вилоятининг Пайарик райониди. Хартон қишлоғида нҳоа топан экан. Яқинда Индонезия президенти Суҳарто у ерга таширф буюриб, ҳаз-ратнинг қаберларини узоқ зиярат қилиб, ёдго-риндаги мана шу битикни тилимоқ орқали ён даф-тарчасига кўнбир олаётганига гувоҳ бўлди: «Биз ҳақдас килиннинг буюк олими Исмоил-а-л-Бухорий дафн этилган. Имом Бухорий мелодий 809 йилда Бухоро шаҳрида таваллуд топган. 16 йилда онаси ва акаси Аҳмад билан ҳақида жу-нади. Тўрт йил Маккада яшад. Машҳур ислом шаҳарларига сафар қилди. Алломалардан сабоқ олди. Буюк олими бўлиб етишди. Она юртига қайтди. Амру умаролар унга рўйхуш бермади-лар. Бухородан чиқиб кетишга мажбур бўлди. Самарқандга келаятганида йўл-йўлакка қарин-далариникига кўниб ўтади. Шу ерда касалла-ниб, 862 йилда вафот этади. (Ҳижрий 256, мелодий 869 йил) Оллох бу зотни раҳмат қилсин!»

ЖУРНАЛИСТ: Баҳоуддин Нақшбандий, Хўжа Абдуллох Фиждудоний, Хўжа Ориф Моҳитобон-каби бағот мураккаб тақдирли зотларга муно-сабат ҳамон ўзгаргани йўқ. Хўжа Абдуллох Фиждудонийнинг беҳад иқтидорли шоир бўлган-лигини ҳамма билмасе керак:

Мо шохи дарахтем пур аз меван таҳид,
Ҳар роҳ гузаре санг занад, кор надорем,
Мо жоман заррин ва ё ҳирқан пашмин
Бар хок нишинем, аз ў ор надорем.

ХАТИБ: Фиждудоний таъкидлайдики, биз дарахтининг серхосил шоҳидига меваларимиз, йў-ловчилар тош отмоққа шайланганларидан норо-зи эмасмиз. Биз заррин чопон кийсак-да, ёҳуд йиртки тўн, тупроққа ўтirmoқдан ор қилмасмиз...

ЕЗУВЧИ: Бир доғишанда: беҳад бойганинда ҳам, мартабон ошганида ҳам, одамнинг кетиб қариб бир ҳолга тушганинда ҳам қабристондан овқ эмасин, деган экан, «Нега?» деб сўрабди шогирди. Доғишанда бу жумбоқни жавобсиз қолдириб, оламдан ўтиб кетган экан.

ХАТИБ: Назаримда бу жумбоқда катта бир фалсафий фикр яширинган. Биринчи ҳолатда, мартабаси кўтарилди, бойлиги ошиб-тошиб кет-ганида ҳам одам қушқондан чиқмаслиги керак. Шундай қилганида охири-оқибат келадиган жойим шу сўнгги бекат экан, деб ҳовуридан тушади; ик-кинчи ҳолатда: марҳумлар тириклигини кўзини очди, кўзи очилган одам тириклар қаторида юрганга шукр қилади!

ЖУРНАЛИСТ: Кекасалардан бири қизик юве-ани айтиб берган эди: «Худосизлар жамиятига аъзо бўлган атеист фаоллардан бири қизик о-риб қолади. Жони ана узилди, мана узилди бўлиб ётган пайтида кўшинис кириб унга далда беради.

— Худодан шифо тиланг, кўшини, мушкулнингиз осон кечади.

Бемор узоқ йнқиллаб кўшинининг тақлифини рад этади.

— Э, кўшинжон, менинг илтижоларимни худо қабул қилмайди. Сабаби, камина худосизлар жамиятининг аъзосимен, чўнатишда қизил дас-тарчам бор.

ЕЗУВЧИ: Уй бурчида оби дийда қилиб ўтирган ўша беморнинг хотини: «Менинг худойимга аяли-ни бўлмаса, дадаси! Шоҳа шифо топансиз», деб зўрга ёлворади.

Чикмаган жондан умид деганларидей, эр уй шифтига қараб илтижо қилади:

— Эй, хотинимнинг худоси, менга шифо бер... Эй, хотинимнинг худоси, менга раҳм қил, камина оёққа турғиз!

ХАТИБ: Нодуруст ишларга бошлагувчи нарсаси эътиқодсизлик. Ана шу эътиқодий йўллар касофа-ти туйфайли бутун бутун бир аялти тарихимиздан ажраб турибмиз. Худосиз манкурлар аждодла-римизнинг қайноқ нафаси, ёрқин шуури уфурган қадимий китобларни, пурқимат қуллиларни тиккасига кўмиб юборишди. Масжид ва мадрас-аларни бузиб, гишт ва ёғочларни молхоналар қурилишига ишлатишди. Бундай қилиш ўз халқи юзига оёқ қўйган диниётсизлар қўлидангина келади. Бу турфа зотлар ҳозир ҳам бор. Улар маъракаларга кам борадилар, диний маросимлар-ни менсимайдилар. Мабодо таъзияга йўллари ту-шиб қолса, теварак-атрофга қараб, художўй бў-лишдан ҳадиксизлаб, юзларига қўрқа-ниса фотиха тортадиган.

ЕЗУВЧИ: Имом ҳазратлари, гапларингиз ҳақ. Масжиду мадрасаларнинг бузилмай омон қол-ганлари ҳам ҳаммаша қулфоллиқ. Қарийб 60—70 йил афтоҳолқ турди. Умуман, халқнинг оғи зияратгоҳ жойлардан тамом узиб қўйилди.

1982 йилда АҚШдан Давид Мантгомер деган езувчи Бухорога таширф буюрди. Адибони шоир Жамол Камол билан Тошхулат Аҳмадлар Султон Жўра ватани деб Шофироқонга бошлаб келишди. Райком котиби билан қатна йўлга чиқиб кутиб олди. Хоржий эди соф ўзбек тилида сўрашди. У ўзбек адабиёти хусусида, аяинсиз Султон Жўра ҳақида ҳам билан узоқ сўхбатлашди. Гапларингиз ҳақида меймон: «Районларингизда бирорта мас-жиди қуришганлар» деб илтимос қилиб қолди. Хоржийнинг бу илтимосини ўшанда адо этиш иложи йўқ эди, албатта. Жонингизга райком ко-тиби ора кирди: «Меннинг барча илтимос ва талабларига аъвалига «Хў, бўлади» деб турди-ю, зиярат охирида рад қилиб бўлмайдиган бир ваэини ўртага қўндаланг қилди:

— Мантгомер жаноблари, — деди котиб қил-ди туриб, — Шофироқон туманида нима кўп, масжид кўп. Барининг эшиклари одамлар учун ланг очик. Сиздай азиз меҳмонга битта эмас, ўнта масжидни кўрсатишга қодирмиз. Бироқ шу аҳволда борсангиз, бизнинг муслимонлар сиз жанобни кеҳирмайдилар. Сабаби, андак қай-фингиз бор.

Меҳмон ноилж қилиб, йўлга қайтиб кетди.

ХАТИБ: Хайриятки, қайта қуриш шарофати иқобий самаралар бериб, аялчиллик қарор топа-пти. VII эр ноёб дурдонаси — халифа Усмон ибн Аффон тартиб берган Қўрьон қарим Урта Осн ва Қозғистон муслимонлари Диния бош-қармаси илтиҳотиға берилади. Абу Исо ат-Термиз-ий ва Баҳоуддин маданий ёдгорлик мақбар-лари, Жомин Калон, Қўқондаги Жомеъ масжид-лари диниямиз бошқармаси тасарруфига топи-рилади. Диниямиз бошқармаси ҳаётиятининг раис-и муфтий Мухаммад Соҳиб Мухаммад Юсуф СССР халқ депутатлари йиқинчи қурултойидан қайтиб, журналистларга шундай дедилар: «Ҳамма динлар-теб бўлган тақдирда кишиларда инсонийликни шакллантиришда улкан ишлар қилиш мумкин. Камина бошқаравтган. Суфичҳан масжидининг бағри шу кунларда тўлиб қолди. Кенг қўламада қурилиш ишлари олиб бораляпти. Бу аялчил-ва омонлик муқддариридир.

ЕЗУВЧИ: Мазмуни сўхбатингиз учун Сизга миннатдорчилик билдирдим. Балки «Қишлоқ ҳа-қиқати» мушаррийларига айтдиган «тилоқ-исте-қларингиз бордир!

ХАТИБ: Анча-мунча тилақларим бор. Йилнинг ҳар бир кунни янги бир мўъжиза — у қайтарил-масдир. Шу боис ҳар лаҳза ганимат. Имом ва диниётни ҳаммаша саломат сақлаб аяшанг, руҳинг-гиз тоза бўлган. Абдуллох Фиждудоний «Дил бе ару даст бе қор» деганлар. Мустаҳкам эъти-қод билан ҳалол меҳнат қилсангиз, асло кам бўлмайсиз!

ЭНДИ АЛДАШМАС-Э...

Сабр қилсанг гўрадан ҳо-ва битар, дейдилар. Беш йиллик елиб-югуришлар, сар-сон-саргардонликлар, турли илоралар оstonасига бош уришлардан сўнг нихоят қўйишче номли 30-мактаб йўли янги бино қуриладиган бўлди. Қашқармаҳаллик синфлар очилганда бир қу-вонилган. Кейин ўша ер-да ўрта мактаб ташкил этил-ганда яна бир суянишди.

Бош зўрга синадиган тор-гина хонага 30—40 ўқувчи-ни қамал, уларга билим бе-ришининг ўзи бўладими? Шу-ни ўйлаб, педагогика ко-лективи, қишлоқ оқсқолла-ри ҳаракатга тушилиди. Ав-вал район халқ таълими бў-лими, район иқроия коми-тети, кейин область таъши-қотларига мууроаат қилиш-ди. Бирор натижа чиқмади. Хайрият, уларнинг арзини тинглайдиган киши топи-ди. Шу қишлоқдан область Советига депутат, область иқроия комитети раисининг муовини Қ Арслонқулова қашқармаҳалликларни я-ни н г мушкулни осон қилди, қў-лидан келган ёрдамини ая-мади.

Бинокор Раимжон Лати-пов билан сўхбатлашдик. У зарур меҳанизмлар, қурилиш материаллари ўз вақтида ет-казиб берилса, ишни жадал-лаштириш мумкинлигини таъкидлади. Аҳвол эса қано-латанарли эмас. 113-МПМК қурувчилари мактаб биносидан ташқари яна 8 та ишо-

отда иш олиб боришайпти. Меҳанизмлар етишмайди. Қўчма колонна бўйича ати-ғи икита қоршима уқсунаси бор, холос. Юқ қўтаргани бошқа қурилиш ташкилотидан «тилаб» олишган. Унга тўланаётган хизмат ҳақи ҳам талайгина. Фикт, цемент му-аммо. Ваъда эса биринчи сентябрга. Иш шундай сурат билан давом этавер-са, бинони белгиланган му-датла фойдаланишга топи-ши амримаҳол!

Мактабда 78 нафар ўқи-тувчи бўлиб, улар 936 нафар ўғил-қизларга таълим бе-ришайпти. Машгулотлар тор, қоронғи хоналарда ўтказила-ди. Турли фанлар бўйича тўғараклар ташкил этиш бу ерда ширин бир оруз. Ўқи-тувчи бўш бўлгани билан бўш хонанинг ўзи йўқ. Оммавий-сийсий тадбирлар, турли кеча ва учрашувлар ялангликда ўтказилади. Шундай бир ночор шароитда таълим-тарбия самарадор-лигини ошириш ҳақида гап бўлиши мумкинми?

Тўғри, ўқитувчилар «ол-ма пиш, оғзимга тўш» қаби-латда қўл қовиштириб ўти-ришгани йўқ. Маошларидан пул йиғиб, ҳашар йўли би-

лан ошхона, чойхона, мер-ганлик машқи ўтказиладиган махсус ёпиқ жой барпо этишди. Волейбол, баскет-бол, футбол майдончалари ташкил қилиниб, улар ке-ракли анжомлар билан жи-ҳозланди. Бундан бошқа ни-ма ҳам қилишсин, ахир! Ўз-бекистон ССР халқ депутат-лиги ва маҳаллий Советлар депутатлигига номзодлар кўрсатишга бағишланган йиғилишларда ана шу ма-салаларни қўтаришди. Ҳо-зирача ҳеч қандай нажот йўқ. Янги йилнинг дастлабки ойи ўтди ҳамки, мактаб қури-лишида силжиш сезилма-япти.

Ўттиз йилдан бери мос-лаштирилган бинода ўқиб келаятган қашқармаҳаллик болаларнинг аяби нима? Улар ҳам замонавий бино-да, ёруғ, шинам ва иссиқ хоналарда таҳсил олишни ишташди. Бу кун қачон ке-ларкин? Халқ депутатлари Марҳамат район Совети иқ-роия комитетидан мутасад-ди ўртоқлар ҳозирча «Га-пимиз — гап, ватадимиз — вата!» деб туршибди. На-чора, кутинга тўғри келади. Қўрайлик-чи, охири нима бўларкин. Ҳайтовур энди бо-лаларни алдашмас-э!

А. ҚОРАБОВ,
«Қишлоқ ҳақиқати»
мухбири.

ГАЗ ВА АРЗ

Ангор район марказида ду-ага гап:

— Қўшин, хонадонларимиз газлаштирилмаган бўпти!

— Нахотки!

— Рост. Термиздан қозғоз келганимиз.

— Хайрият! Ўтин-қўмир таш-вишдан кутуладиган бў-лишимиз.

Алдагани бола аяш, дейи-шарди. Қаранг, бир парча қо-ғоз билан катталарни ҳам бо-лаб лақиллатса бўларкан. Бу-ни ширин ваъдаларга ишониб, чуа тушган ангорликлардан сў-ранг. Бир йилдирки, улар газ-қилиннинг йўлини пойлашди. Кута-кута тоқталар тоқ бўй-ди. Амалий ишдан ҳамон де-рак йўқ. Хайронимиз, бундай «йўлини кимга керак бў-лдикин!

Районимиз 1952 йилда таш-кил этилган. Ушанди бери анча-мунча ўзгартишлар ама-ла қилинди. Бундан кўз ю-моқчи эмасмиз. Лекин инсоф билан айтганда, аҳолининг турмуш шароити ночор. Меда-ний-мавий хизмат тармоқла-ри кам, бори ҳам аяш ишла-майди. Баъзи куча ва йўллар асфальтлаштирилмаган. Қишда лой, ёзда чанг кеҳиб юришга тўғри келади. Энг ачинарлиси, шундай катта район маркази газлаштирилмаган. Бу ҳус-суда тегишли ташкилотларга бир неча бор мууроаат қилинди, депутатлардан ёрдам сўрал-ди. Наф чикмаган қўлимизин ювиб, қўлтиққа урадик.

Ўтган йилнинг бошлари эди. Халқ депутатлари Суртмондаё-область Совети иқроия коми-тетидан келган расмий жа-вобни ўқиб, дилчимизда чироқ-енди. Унда: «Талабингиз шу йил ичинчи квартал охиригача қондирилади», деб ишонти-рилган, жимжимдор нмзо че-килган эди. Шундай нуфузли ташкилот алдамаса керак, деб ўйлангидик. Умидимиз пучга чикди. Ушанди бери сарсон-чиди, гамаўрликни амалий иш билан мустақаллаш лозим бўлган бир пайтда бундай масъулиятсизликни қандай бе-қолаш керак!

Қишлоқли Мўйчиник! Сен-дан бир ўқинимиз бор. Ваъда-боз раҳбарлардан сўраб бер-санг: газдан умид қилсанг бу-ладим йн ўтин-қўмирин гама-лаб қўйверсанкими!

Бир гурупа уруш ва меҳнат ветеранлари номдан:

О. ШОМИРЗАЕВ, Х. ЧОРИ-ЕВ, Х. ҲАКИМОВ ва бошқа-лар. (Жами 9 имзо).

«МЎЙЧИНАК» ХАНДАСИ

Она қизидан сўради:

— Танлаган йиғининг ўзингга маъқулми?

— Маъқул, лекин ўрта ёши бор, мени йўқотиб қўйиб қолди.

— Аяни мундоқ. Дидон ҳам мени кўриш билан гап-ни йўқотиб қўйди-ку.

— Қоронғуда мени қандай топдинг, хотин!

— Ҳидингиздан.

— Ичишимни ёмон кўрсан.

Мана шунақа пайтда керак бўларкан-ку!

— Э, атанг, кўжайин акса урган эдилар, «Соғ бўлинг!» дейишга улгурмадинг.

— Сабаб!

— Хотиним уйғотиб юбор-ди-да.

— Дада, бу қанақаси! Уй-дан бош олиб чиқиб кетишим-ни истайсизми?

— Нималар дейсан, ўғлим!

— Ахир, ўзингиз доим: «Отанг боласи бўлма, одам боласи бўл», дейсанку.

Ўғлининг кундалигини кўз-дан кеҳираётган ота ҳайрат-ланди:

— Ўғлим, физикадан «Ўтил-ган мавзу» деган жойга «Па-лов» деб ёзибсан...

— Уқитувчимиз бизга топ-шириқ бериб, ўзи тўйга кет-ган эди-да.

Ямин ҚУРБОН

СЎГАЛ ФЕЛЬЕТОН

Хайронман-е бу дунёнинг ишига, Фахму қано баробармас кишида.

Хуш кўришмоқ Ҳошимни кўп

Уя қуришди димоғининг ишини.

Чангити-е шарафига қарасанлар!

... (text continues)

Осмондаги бургутини ё қаргадир,

Қарғалардан қўнғилгина ярадир.

Фахмаларга тўқим таъбирди ўзгалар,

Ўзгалар, денг, саралардан сарадир.

Ҳар қилиш кишида дард қўзғатар.

Ҳар ишни ўзгази билан ўлчар-е,

Чилладаги маст тудек ўжар-е.

Йини торсанг отганди шаталоқ,

Пўстингаси етти қават кўчар-е.

Олмишми-е туққандан терс сабоқ!

... (text continues)

Сўғалдир-е, бу ҳол ҳаёт ҳуснида,

Нихобидир нақ мусича тусида.

Уволдир-е йнсон деган улуг ном,

Гар уяти бўлмаса-е, юзиди.

Беуятдан покзалар дили шом!

Дехқонбувага жавоб беришади «ГОВЛАР, ГОВГОЛАР»

Хурматли Дехқон бува! Наманган вилояти матлубот жамиятлари уюшмаси кенгаши сизга маълум қиладики, «Қишлоқ ҳақиқати» газетасининг 1989 йил 2 декаб-ри сониди босилган юқоридаги саралашли